

ко; Пугачовъ може да разузнае истината и съ други начинъ... Тогава какво ще да бъде съ Мария Ивановна? Мразъ преминуваше презъ сичкото ми тѣло и космите ми са исправяха на главата...

Изведнашъ Пугачовъ прекъсна мисальта ми, като са обърна камъ мене съ питанне: «За какво, ваше благородие, сте са замислиле?» — „Какъ да не мисла, отговорихъ азъ. — Азъ съмъ офицеринъ и дворянинъ; вчера са биѣхъ противъ васъ, а днеска върва съ тебе въ едни кола, и щастието на сичкиятъ мой животъ зависи отъ тебе.»

«А що? попита Пугачовъ. — Страшно ли ти е?»

Азъ му отговорихъ, че като съмъ билъ веднашъ избавенъ отъ него, то азъ не само че очѣквамъ и сега неговата милость, но надѣямъ са и да ми помогне. — «Имашъ право, вѣрай бога имашъ право! каза самозванецътъ. — Ти видѣ самъ, че мойте момчета та глѣдаха на криво; а старецътъ и днеска ми говореше, че ти си шпионинъ и че трѣба да та помъчине и да та обѣсине; но азъ са не съгласихъ, — притури той, като си сниси гласътъ, за да не чуятъ Савеличъ и татаринътъ, — като си припомнихъ твоята чаша вино и заешкиятъ кожухъ. Ти виждашъ, че азъ не съмъ още такавъ крвопиецъ, какавъто ма представляватъ твоите братия.» Азъ си припомнихъ превзиманието на Бѣлогорската крѣпость, но не намѣрихъ за нужно да са прерамъ и нищо му не отговорихъ. «А какво говорятъ за мене въ Оренбургъ?» попита Пугачовъ, като помълча малко.

— Говоратъ, че да са боратъ съ тебе е мжно. Нѣма какво да са каже: ти ги накара да та познаятъ.» Лицето на самозванецътъ показваше задоволено самолюбие. — «Да, каза той весело. — Азъ воювамъ